

De Stichting Vrede voor Palestina ondersteunt projecten voor kansarme Palestijnse kinderen. Omdat de huidige generatie niet in staat blijkt om vrede te bewerkstelligen, heeft de Stichting de hoop op de jeugd gevestigd. Ze richt zich daarbij op steun aan (buitenschoolse) activiteiten die verbindend kunnen werken tussen volkeren: taal, muziek & cultuur en sport. Kinderen krijgen daardoor meer een gevoel van eigenwaarde en vrede in zichzelf. Hopelijk brengt dat vrede in het Palestijns-Israëliësch conflict dichterbij.

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Nieuwsbrief

augustus 2016

De kracht van het leven

Een paar weken geleden ben ik samen met mijn echtgenote Truus via Israël, Tel Aviv naar Palestina, Jeruzalem mijn geboorteplaats, gereisd. Het geboorterecht heb ik, zodra ik in Nederland ging wonen, verloren; want alle Palestijnen in eigen land worden slechts gedoogd en gezien als bewoners en niet als burgers van het land. Dus, volgens de Israëlische logica, heb ik geen rechten meer in Jeruzalem, omdat ik elders woon. Zo is de democratie in Israël opgebouwd om continue regels te maken om Jeruzalem te zuiveren van haar Palestijnse burgers.

Ik kon het niet laten toen ik bij de controlepost tussen Jeruzalem en Ramallah stond en de soldaat aandachtig naar mijn papieren keek en vroeg "Visa! Visa, Where is your visa?": Ik liet het hem zien in mijn paspoort en ik vroeg of hij een visa had. Oeps!! Het floepte uit mijn mond. Ik kon het niet verteren dat een jonge soldaat, een nieuwkomer vanuit de Oostblok, waarschijnlijk Oekraïne, zich meer rechten toe-eigent en gezag uitoefent op mij in mijn eigen land. Het is werkelijk onwerkelijk om dit mee te maken. Gelukkig kreeg ik geen discussie of vertraging door mijn vraag, misschien had hij het niet goed gehoord of begrepen of, wie weet, ging hij er misschien over nadenken.

Toen we het checkpoint verlaten hadden begon de discussie met Truus of het verstandig was om weerwoord te geven aan een jonge gewapende soldaat. Natuurlijk begrijp ik haar zorg en het was niet verstandig van mij, maar kun je altijd verstandig reageren als je ziet hoe de ander je leven onleefbaar maakt!

Een rode draad die mij is bij gebleven tijdens mijn verblijf is de kracht van het leven. De kracht van de Palestijnen om het leven te leven met al zijn ellende en de "made in Israël" onderdrukking. De bouw van Palestina gaat maar door. Het tekent de wil van mijn volk te willen leven onder welke omstandigheden dan ook. Gebouwen schieten de hemel in als een groot symbool van een volk dat zegt dat ze hier zijn om te blijven. Vluchtelingenkampen worden omgetoverd tot een bouwput en de chaos van een stad met of zonder bouwvergunning of stadsplanning. Chaos

is het wel, maar het broeit wel van het leven. Hier put ik mijn hoop uit. De hoop dat Palestina nooit leeg zal lopen van haar volk dat haar naam heeft gegeven aan Palestina. Ik put hoop vanuit de bevestiging dat een volk niet is uit te roeien, met welke middelen dan ook. Het is geprobeerd met onze neven, het Joodse volk en niet gelukt en het zal nooit lukken, want de wil van een volk om te leven overstijgt alle vernietigingsmiddelen. En in deze notie ligt de kern van de angst van Israëlische politici met hun expansie drift, hun lust voor land roverij en "Transfer" van de Palestijnen.

Het bezoek bij Al Mostaqbal school in Al Khader bevestigde nogmaals deze wil om te leven. Met schaarse middelen, lokale inzet, een zakje cement, bouwvakkers, vrijwilligers in de avonduren, is een uitbreiding van het schoolgebouw uit de grond gestampt, die hard nodig is voor de nieuwe klas welke het komende schooljaar begint. Lopend door bouwmaterialen en bouwstoffen met de directie van de school, kon ik voelen hoe trots ze waren op hun prestatie. Waar ik met angst keek naar de bouwput waar nog veel moest gebeuren, waren mijn gastvrouwen en de mannelijke voorzitter van de school kalm en vol vertrouwen dat het goed zou komen. De lokalen zullen klaar zijn voor gebruik volgend schooljaar. Was ik te veel westers geworden in mijn benadering van planning, schema's en structuur dat ik deze chaotische situatie niet meer kon plaatsen! Of zijn ze teveel optimistisch of misschien naïef dat het goed zal komen! Maar ja, als zij het optimisme verliezen wat hebben ze dan over? Optimisme is het enige waar de Palestijnen aan vasthouden: dat er een dag komt van bevrijding, dat er een

dag komt waarbij kinderen kunnen opgroeien, zoals mijn halve Palestijnse kinderen, die geboren en getogen zijn in het vrije Nederland.

Om deze hoop te voeden hebben we jullie steun nodig. Het leven gaat door en onze bijdrage, hoe klein het mag zijn, heeft een verzachtend effect op deze harde en verharde plaats. Dat kind van vandaag is de volwassene van morgen. Geef een kind tijd die hij/zij verdient. Het is al zo kort om

kind te zijn onder deze omstandigheden, maar deze twee weken van het Educatieve Zomerkamp, voor de zesde maal gesubsidieerd door jullie, donateurs, zijn elk jaar opnieuw erg speciaal voor hen. Geef hen de glimlach van het menselijke gezicht door het spel, want kinderen willen niet anders dan zorgeloos spelen.

Nabil Sahhar
Voorzitter

De Oriënt in het Havenkwartier

In het kader van "Festival de Oriënt" 2016 en de Vredesweek, van 17 - 25 september 2016, organiseert onze Stichting Vrede voor Palestina een inspirerend programma op zondagmiddag, 25 september, in het Havenkwartier in Deventer en wel op diverse locaties. De Stichting werkt hierin samen met Fooddock, TAMTAM en de Perifeer.

Het programma op zondagmiddag 25 september

13.00 uur - 14.20 uur	1ste vertoning van de animatiefilm "The wanted 18"* , in Fooddock.
14.30 uur - 15.15 uur	Presentatie reisaanbod Saffraan Reizen en Mevo Tours, in Fooddock.
14.30 uur - 15.00 uur	1ste optreden kunstenaar - muzikant Dirar Kalash**, in de Perifeer.
15.30 uur - 16.15 uur	lezing fotograaf Andy Spyra*, over het religieus samenleven in het Midden Oosten (Engelstalig), in TAMTAM.
15.30 uur - 16.00 uur	2de optreden kunstenaar - muzikant Dirar Kalash**, in de Perifeer.
16.30 uur - 17.00 uur	1ste optreden van de musici Haytham Safia (ud) en Osama Mileegi (percussie)*, in TAMTAM.
17.00 uur - 18.20 uur	2de vertoning van de animatiefilm "The wanted 18"* , in Fooddock (bij voldoende belangstelling).
17.30 uur - 18.15 uur	2de optreden van de musici Haytham Safia (ud) en Osama Mileegi (percussie)*, in TAMTAM.
13.00 uur - 21.00 uur	Oriëntaalse keuken. Onze Palestijnse donateurs Wujdan en Ijad Youssef - Abuhuson zullen heerlijke Palestijnse hapjes klaar maken.

Entreprijs:

* Voor het bedrag van € 7,50 kunt u naar drie onderdelen: De film "The wanted 18", de lezing van Andy Spyra en de optredens van Haytham en Osama.

** De optredens van Dirar Kalash kosten € 5,00.

NB. De lezing van reisorganisatie Saffraan is kosteloos.

We nodigen u van harte uit op deze middag.

Informatie over de verschillende programma onderdelen:

Film: "THE WANTED 18", Fooddock

GEZOCHT: 18...eh.... koeien.

De film, of beter animatie-documentaire, The wanted 18 toont de inspanningen van de Palestijnse gemeenschap in Beit Sahour (dichtbij Bethlehem) om tijdens de Eerste Intifada eind jaren '80 een kleine plaatselijke zuivelindustrie op te zetten. Vier koeien, Rikva, Ruth, Lola en Goldie spelen de hoofdrol. Verder worden scènes van toen nagespeeld en worden mensen geïnterviewd die er bij betrokken waren: een onderwijzer, een leraar, de apotheker, een slager. Zelfs komen twee leden van de Israëlische veiligheidsdienst aan het woord. Over hoe de 18 koeien een bedreiging waren voor Israëls nationale veiligheid.

DUO HAYTHAM SAFIA (ud) en OSAMA MILEEGI (percussie), TAMTAM

Ud-speler en componist Haytham Safia is geboren in Israël. Hij studeerde in 2002 af aan de Academie voor muziek en Dans in Jerusalem, waarna hij naar Europa trok, vooral voor culturele kruisbestuivingen. Hij is al jaren woonachtig in Nederland en werkt vele jaren succesvol samen met de vanuit Deventer opererende band No Blues. Naast de vijf cd's van No Blues bracht Safia de cd U'd uit, geheel gewijd aan dit populaire Arabische snaarinstrument. De cd U'duet bevat elf composities voor ud en percussie. Zie ook www.haythamsafia.com

Osama Mileegi is top-percussionist uit Khartoem, Sudan. Als een van de negen percussie spelende zonen van Mohammed Gismallah Mogash, een bekende muzikant en muziekleraar, trad hij al op jonge leeftijd op met de 'Mileegi Family' en na zijn opleiding aan de Academie voor Muziek en Dans in Khartoem maakte hij deel uit van de befaamde bands 'Samandal' en 'I'qd al Jalaad'. Inmiddels heeft Mileegi ook hier in Nederland zijn reputatie gevestigd als begenadigd percussionist o.a. door zijn deelname aan de bands 'Minyeshu en Chewata', het Arabicana project van Productiehuis Oost Nederland: 'No Blues' en zijn samenwerking met Haytham Safia in 'U'duet'; tevens is hij een veelgevraagd sessiemuzikant. Zijn album 'Sudanese' is een CD met eigen composities én een muzikale hereniging met zijn familie en muzikale vrienden in Sudan.

ANDY SPYRA foto-expositie op diverse locaties, lezing in TAMTAM

Andy Spyra (Hagen, 1984) is een in Dortmund gevestigde Duitse fotograaf en fotojournalist, die o.a. werkt voor Der Spiegel en Die Zeit. Hij verwierf de afgelopen jaren bekendheid met zijn zwart-witfotografie in crisisgebieden. Na het afronden van het gymnasium in Hagen reisde Spyra door Midden-Amerika en Zuidoost-Azië en ontdekte daar zijn liefde voor de fotografie. In 2007 begon hij een HBO-opleiding tot beeldjournalist en documentaire-fotograaf in Hannover. Hij werd bekend door zijn fotoreportages uit Kasjmir, het Nabije Oosten en Bosnië. Op verschillende locaties in Deventer zijn de fotoseries 'Syrië-Rojava', 'Irak, de Christelijke exodus', 'Syrische vluchtelingen in Irak' en 'Palestina en Gaza, langzaam en stil' te zien. Zie ook www.andyspyra.com.

DIRAR KALASH , De Perifeer

Dirar Kalash (1982, Palestina) is een van oorsprong Palestijns musicus en visueel artiest. Hij deed mee aan verschillende groepstentoonstellingen en kunstfestivals in Palestina, Egypte en Europa. Kalash woont sinds kort in Den Haag. Kalash onderzoekt als musicus de relatie tussen muziek en geluid, in de context van onder meer architectuur, taal, wiskunde, visuele kunst en sociale wetenschap. Hij is actief in audiovisuele performances, free jazzgroepen, strijkensembles, maar ook met solo-piano en live-elektronica. Zie ook www.dirarkalash.info

Meer informatie over de andere programma van Festival de Oriënt onderdelen vindt u op onze website.

Mathilde Spaapen
Bestuurslid

Reis met Saffraan naar Palestina!

Saffraan Reizen organiseert onder andere reizen naar het Midden-Oosten. Twee reizen gaan naar Palestina waarbij je in direct contact komt met de bevolking en waarbij tevens de lokale Palestijnse economie gesteund wordt.

Tijdens de 15-daagse wandelrondreis wordt een deel van het 'Abrahamspad' gelopen en slaap je veelal bij mensen thuis. Groene heuvels, kronkelende wadi's en woestijnlandschap hebben een hoofdrol in deze reis, maar er is tevens voldoende aandacht voor steden als Jeruzalem, Nablus, Bethlehem en Hebron.

Culturele en sociaal-maatschappelijke aspecten van Palestina voeren de boventoon in de 10-daagse groepsrondreis, waarin ook wordt gewandeld en er interactie is met de lokale bevolking. Zo zijn er ontmoetingen met boeren in de Jordaanvallei, bewoners van een vluchtelingenkamp, Bedoeïenen en Kairos Palestine.

Tijdens het Festival De Oriënt, op zondag 25 september, is Saffraan Reizen in het Foaddock aanwezig om de reizen naar Palestina en haar andere bestemmingen toe te lichten. In het kader hiervan zal Malu Lür 's middags om 14.30 uur een presentatie geven over Palestina.

Voor meer info: www.saffraanreizen.nl

Miko Peled over Israël en Palestina

Ingeleid door Jaap Hamburger van Een Ander Joods geluid, hield Miko Peled, zoon van een Israëlische generaal en evenals deze getransformeerd van een vurig zionist tot een voorvechter van de rechten van de Palestijnen en een criticus van de politiek van de staat Israël, op 25 mei 2016 een lezing in de Zuiderkerk te Amsterdam.

Enkele hoofdpunten uit zijn betoog lijken interessant genoeg om hier weer te geven.

Peled benadrukt de historische context van de huidige situatie van Israël en de Palestijnen en stelt dat Palestina niet pas in 1967 bezet is, maar dat die bezetting al begon in 1948. Israël is een koloniaal project. In de Balfour Declaration (1917), door Israël als een heilige wet beschouwd, beloven witte Europeanen land aan witte kolonisten. Begonnen in 1948/1949,

voltooid in 1967: Israël als koloniale staat, Palestina bezet, etnische zuiveringen, verwoesting van Palestijns bezit, verdrijving van de Palestijnen naar de marges.

Peled schetst dat de Palestijnen en de Israëli's een totaal verschillend verhaal hebben over deze historie. Het verhaal van Israël is er een van Bijbels revival en heroïsm. Volgens dit verhaal zijn er eigenlijk geen Palestijnen. Europa en Amerika accepteerden dit verhaal. Palestijnen, Arabieren, Moslims vormen een bedreiging voor dit verhaal en dus voor de legitimiteit van de staat Israël. Israël voert "zelfverdediging" aan als reden voor zijn geweld tegen de Palestijnen en de wereld accepteert dit argument. Maar Gaza vormt geen militaire of existentiële bedreiging voor Israël. De Palestijnen vormen een bedreiging voor het heilige verhaal, de valse mythe die de staat Israël moet legitimeren. Dat is de grond voor het geweld van Israël: Gaza is een humanitaire ramp: 81% mensen zonder werk; 80% voedsel onveilig; 90% water niet veilig te drinken; geen toegang tot scholen; dit is het resultaat van de etnische zuiveringen van 1948 en de periodieke militaire aanvallen vanaf 1948 tot heden.

Van een 2-statenoplossing wil Peled niets weten. De vredesbesprekingen die er geweest zijn, waren geen onderhandelingen tussen twee staten. Er bestaat niet echt een Palestijnse staat. Er is één land, één staat en twee volken, waarvan er een lijdt onder apartheid, bezetting, onderdrukking en geweld. Bezet Palestina betekent exclusieve rechten voor het Joodse volk. Het is dan ook fout om Palestina te reduceren tot de West Bank en Gaza. De vredesbesprekingen hebben slechts frustraties opgeleverd. De situatie van de Palestijnen is erger dan ooit.

Het enige wat volgens Peled nagestreefd moet worden en wat in deze uitzichtloze situatie hoop geeft, is de vervanging van de staat Israël door een vrij, democratisch Palestina met gelijke rechten voor allen en respect voor de mensenrechten. Op basis van ervaringen elders in de wereld meent Peled dat er geweldloze manieren van verzet tegen dit kolonialisme en onrecht mogelijk zijn. Elders in de wereld moet dit Palestijnse verzet ondersteund worden met economische druk op Israël, politieke isolatie van Israël, boycotts, sancties en desinvesteringen. Verzet moet overal van beneden af komen.

Van verzet onder de Israëli's verwacht Peled niet veel. Zij staan massaal achter het huidige beleid.

Een echte strategie, een denkbare, gefaseerde weg naar het doel heeft Peled echter niet voor zijn democratische en rechtvaardige 1-staatoplossing. Dat lijkt toch wel zijn zwakke punt. De ook bij de lezing aanwezige Midden-Oostenexpert van de NRC, Carolien Roelants, formuleerde het in de NRC een week later als volgt: "Peleds eenstaatoplossing heeft nóg minder kans dan haar tweestatentegenhanger, die evenmin enig teken van leven vertoont."

Peled schreef: *The general's son : journey of an Israeli in Palestine*. - Charlottesville, Virginia : Just World Books, 2012. - 221 p.

Jacques Spaapen
Donateur

Aanbevolen film: "The Idol"

(film van Hany Abu-Assad Nederlandse première 2-6-2016)

Mohammed Assaf heeft een gouden stem, maar heeft de pech dat hij geboren is in Gaza en daar opgroeit. Zijn zus Nour weet toch samen met Mohammed en twee vriendjes een bandje te formeren dat zingt op bruiloften en partijen, hoe (te) jong ze ook zijn. Ze dromen ervan een echte band te vormen en gaan om aan echte instrumenten te komen met hun schamele opbrengsten in zee met een smokkelaar. Deze bedondert de kinderen. Nour krijgt nierfalen. Alleen een niertransplantatie kan haar redden, maar daarvoor ontbreekt het geld. Ze sterft, Mohammed blijft gedesillusioneerd achter.

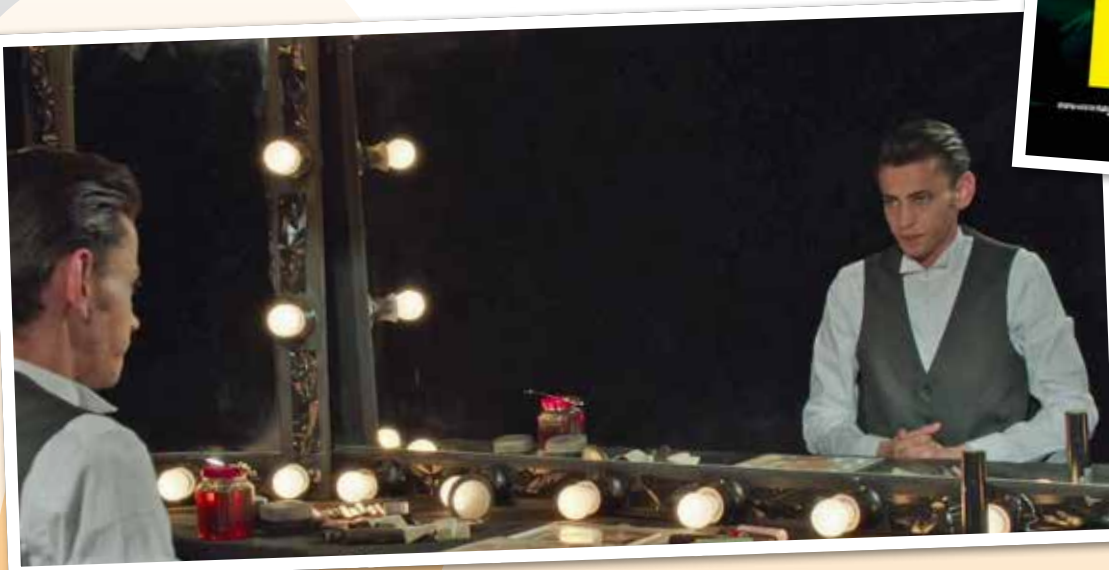
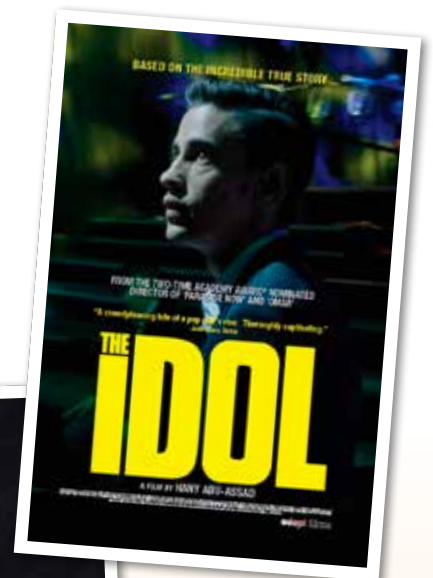
Een aantal jaren later, het is inmiddels 2012, Mohammed scharrelt wat geld bij elkaar als taxichauffeur, komt de oproep om mee te doen met de Arabische Idols. Eerste stap: de Palestijnse Idols. Die is in Ramallah, Mohammed schrijft zich in, maar mag niet naar Ramallah toe. En de Skype-verbinding is zo slecht, dat er van zijn inbreng weinig overblijft.

Dan toch maar rechtstreeks naar Cairo voor de Arabische Idols. Vele hindernissen later slaagt hij erin om auditie te mogen doen voor deze Idols. Hij maakt een verpletterende indruk en mag door naar de finale in Beiroet. Zijn succes dringt ook door in Gaza, waar hij immens populair wordt. Het wordt Mohammed allemaal te veel, hij krijgt een paniekaanval. Nog net op tijd herpakt hij zich en wint

de finale glansrijk. Als enige vertegenwoordiger van Palestina wordt hij de Arabische Idol van 2013.

The Idol is een verhaal, maar gebaseerd op ware personen en gebeurtenissen. In oktober 2013 vond op 'onze' Al Mostaqbal school de einduitvoering plaats van het project dat Rian Evers daar met de kinderen had opgezet en ingestudeerd. Muziek, dans, zang, toneel, het kwam allemaal aan bod en de aanwezigen – gemeenteraadsleden, bestuursleden, ouders, familieleden, verdere belangstellenden – waren laaiend enthousiast en ontroerd. Maar de vlam sloeg echt in de pan toen alle kinderen samen eindigden met het lied van Mohammed Assaf, hun Idol.

Lien Willems
Bestuurslid

Ontwikkelingen bij de Al Mostaqbal school

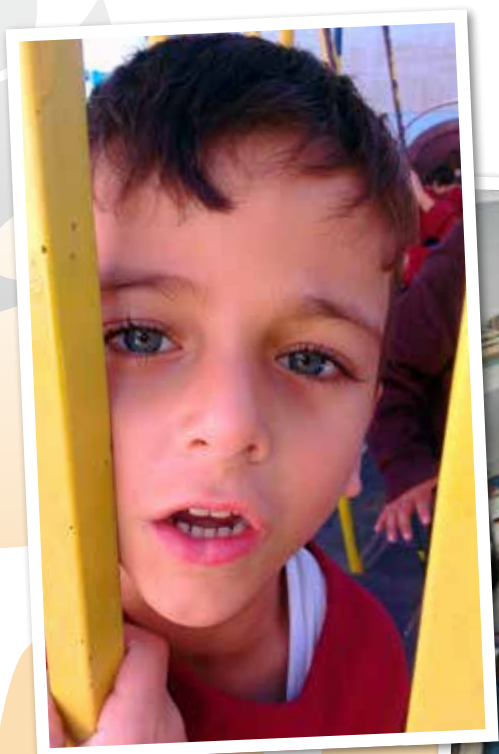
In deze nieuwsbrief geen informatie over het Educatieve Zomerkamp. Normaliter wordt met dit Zomerkamp, dat nu al vanaf 2011 financieel door onze Stichting wordt gesteund, het schooljaar definitief afgerond. Omdat de Ramadan dit jaar aan het einde van het schooljaar viel, is het Educatieve Zomerkamp verplaatst naar 8 tot 20 augustus, aan het begin van het nieuwe schooljaar. U leest er meer over in de nieuwsbrief van december.

Het nieuwe schooljaar gaat van start met 13 docenten en een kleine 100 leerlingen, waarvan er 20 gehandicapt zijn en 35 leerlingen leermoeilijkheden ondervinden. In de school zal in het nieuwe schooljaar een zesde klas worden geopend. Een aantal vrijwilligers zijn druk bezig met de voorbereidingen daarvoor. Naast de zes klassen zijn er drie klassen voor de gehandicapte kinderen.

De school wil in het nieuwe jaar ook graag gaan werken met een logopediste. Voor de benodigde materialen zal er een projectaanvraag aan onze Stichting worden gedaan. In ons bestuur ontstond het idee om een stageplaats te bekostigen voor een logopediste die in de Al Mostaqbal school ervaring wil opdoen. Voorwaarde is natuurlijk wel dat hij of zij de Arabische taal beheerst. Als u iemand kent die daar belangstelling voor heeft, laat het ons vooral weten.

Verder vragen wij u om vooral ook te blijven geven! We krijgen, behoudens de subsidie van de gemeente Deventer, die we jaarlijks aanvragen, geen subsidies van andere (landelijke) fondsgevers. We zijn dus afhankelijk van u als donateur. Met alle problemen in de wereld wordt het lastig het immer voortdurende probleem van de bezetting en de daarmee gepaard gaande moeilijkheden blijvend onder de aandacht te houden. Veel dank voor uw betrokkenheid en financiële steun.

Brenda Reinders
Bestuurslid

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Postadres

Postbus 658, 7400 AR Deventer

Telefoon

Mathilde Spaapen: (0570) 61 79 20

Nabil Sahhar: 06 - 46 25 49 38

Bankrekening

NL64 INGB 0006 0377 97 t.n.v. Stichting Vrede voor Palestina te Deventer

e-mail

info@stichtingvredevoorpalestina.nl

Website

www.stichtingvredevoorpalestina.nl

*Uw giften zijn meer dan welkom op
bankrekening NL64 INGB 0006 0377 97
en blijven aftrekbaar voor de belasting;
onze Stichting is ANBI-erkend.*

Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!

**Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen,
laat het ons ook weten!**